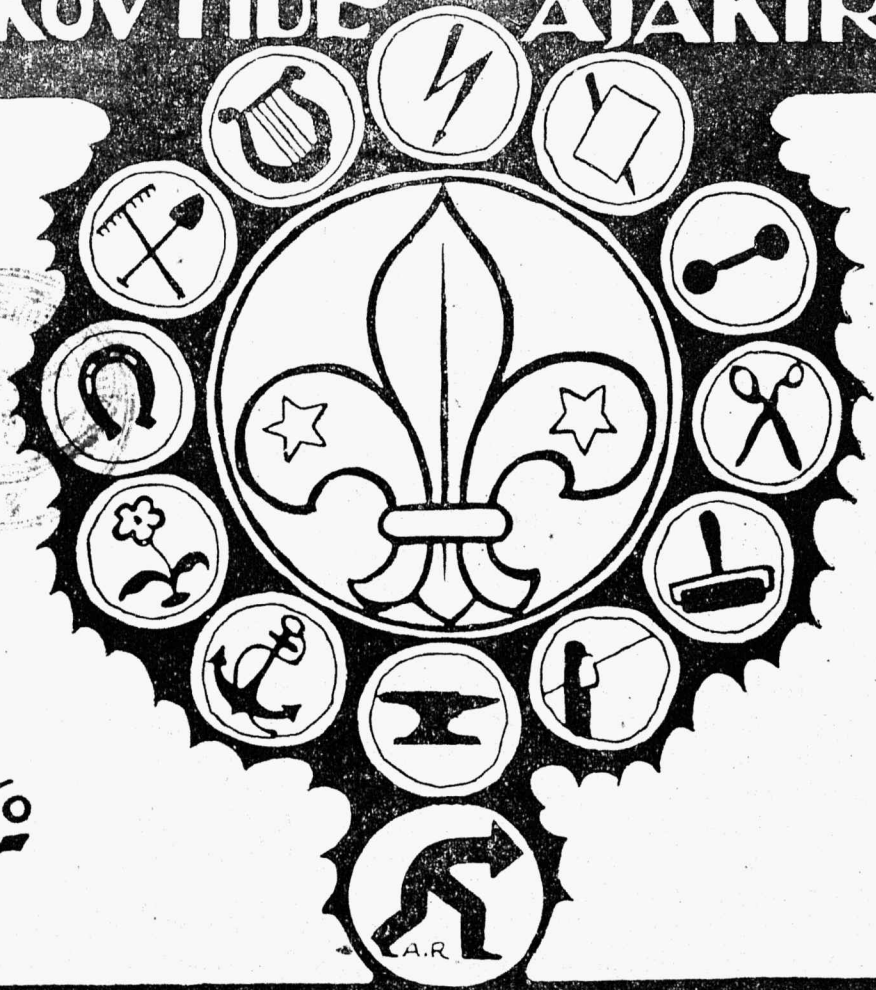


OLE VALMIS

ESTI
SKOVTIDE AJAKIRI



N^o

5

VASTUTAV TOIMETAJ CARL
SARAP VÄLJAANDIA KIRJAST,
"ODAMEES"

„OLE VALMIS“

NR. 5 SISU:

KODUMAA LAUL / VÄIKE LORD. I PÄÄTYKK /
15 JUULI / SKOUDID TUNDKE OMA ISAMAAD /
EESTI SKOUTIDE MALEVA KYLANKÄIKSOOME /
TALLINNA ROVERID HELSINGIN / KROONIKA /
SEDA JA TEIST / UUEM KIRJANDUS SKOU-
TIDELLE / ALKOHOL JA SURM / TOIMETU-
SELE SAADET RAAMATUD / KIRJAVASTUSED.

„OLE VALMIS“e“ lugejatele

Käenoleva aasta augusti kuust alaten hakkab „Ole valmis“ uuendetuna ilmuma. Ajakiri muutub mitmekesisemaks ja elavamaks: juure tuleb ilukirjanduslik osa, mitmesugust väiksemat materjaali noorte elust kodu- ja väljamaal ning rikkalikult sisukohaseid illustratsioone.

Yhtlasi, et meie noortele kohase hää kirjanduse puudust lahendada, hakkab „Ole valmis“e“ tellijaile iga kuu 32 kunni 48 lhk. kirjanduslikku lisa eriraamatuna ilmuma. Esialgu on selleks toimetusel valmis valitud:

1) F. H. Burnett'i noorte raamat „**Väike lord**“ (Little Lord Fauntleroy), mis kujutab väikese vaese Ameerika poisi lordiks ja rikkaks pärijaks saamist. Raamat on hulga suurte lehekyljeliste piltidega ilustet. Esimene päätykk sellest põnevast ja valdavast raamatust ilmub tutvustamiseks sellen numbrin.

2) Kuulsa Ameerika noorsoo kirjaniku Ernest Seton-Thompson'i huvitav jutt „**Looduslapsed**“ kolmen jaon, mis sisaldab poisikese kirglist tungi loodusse, kun ta elava huviga uurib looduseilmid, eriti taimi ja loomi ning nende eluviise. Kirjanik suudab sellen anda omapärase kunstiosavusega — ise teksti vastavalt illustreeriden — täielise looduselapse arenemislöö, kes indiaanide eluviise järelaimaten metsa elama asub. Kogu jutustus on mitmekesine loodusloo õpitund.

3) Noorsoo armastet ja lugupeetud Inglise kirjaniku Maine Reid'i põnevam romaan Ameerika asunikude elust „**Pääta ratsanik**“. Romaan on rikkalikult illustreeritud meie kunstniku A. Roosileht'ilt.

Esimesena hakkab ilmuma F. H. Burnett'i „**Väike lord**“.

Järg viimasel lehekyljel

OLE VALMIS

YKS KORD KUUN

Nr. 5

15 juuli 1921

Nr. 5

Maarahva, talupoega vaba maa,
jääd vabaks sa! Jääd seisma sa!
Mis keegi kynnab, kylob — löigaku,
tööd ainult omaks hõigaku.
Jääd vabaks sa! Jääd seisma sa!

Tööliste, merimeeste vaba maa,
jääd vabaks sa! Jääd seisma sa!
Mis eales keegi loob siin vaevaga,
või randa juhib laevaga,
on kõigile. Jääd vabaks sa!

Töö, mure, laulu vaba kodumaa,
jääd vabaks sa! Jääd seisma sa!
Kus kohal eales taevakaartega
või meredega, saartega
maa yhineb, jääd vabaks sa!

Henrik Visnapuu

Meie hümni kysimus on iseseisvuse päivil tõsisemalt laiemini ringkonnin maad võtnud mõnd paremat aseta praeguse vähehtleva ja isamaaliselt sytitamatu „Mu isamaa, mu õnn ja rõõm“ asemelle, mis on J. W. Jannseni stiili- ja riimilabane tõlgitsus Soome „Maamme“st“, mida L. Runeberg rootsikeelen luuletand ja sai P. Cajanderi meistrililikon tõlken Soome rahvahümniks.

Mitmeti on poolehoidu leidnud Eesti hümniks võtta ylemaltoodud H. Visnapuu loodud „Kodumaa laul“u“, millele meie helikunstnikud A. Läte ja L. Helisalul kumbki viisi on loond.

VÄIKE LORD FAUNTLEROY

F. H. BURNETT

OOTAMATA SÕNUM

Cedric oli neljaastane, kui ta isa suri. Ta mäletas oma isa suurena, pikavuntsilisenä meesina, kelle kukil oli hää ratsutada. Kui isa haigeks jäi, saadeti poisikene kylla, kust tagasi jõuden ei olnud enam isa. Cedrici ema oli äsja haigevoodist tõusnud ja alles väga nõrk. Nõrkana ja kahvatumana istus ta akna all tugitoolin; lohukesed põsilt olid kadund, silmad kurvad ja suured; kandis leinariideid.

„Kallim“, ytles Cedric emale (nii nimetas isa oma noort naist, ja poeg tema eenkujul), „kallim, kas isa on terve?“

Ema käed, mis poega kallistid, värisesid. Cedric vaatas emale silmi ja tal kippus nutt.

„Kallim,“ on isa terve?“

Äkki tundis ta sydamen, et peab ema kallistama ja teda suudlema. Ema surus poisikese vastu ennast ja nuttis kibedasti.

„Jaa,“ ytles ta läbi pisarate, „nyyd on isal hää, ainult meie kahekesi oleme yksinda maailman!“

Ehk kyll poisikene alles neljaaastane, mõistis siiski, et ta armas isa surnud ega tule enam nende juure tagasi. Ema nuttis alati, kui Cedric isast kõneles, seepärast otsustas poisikene pigemini mitte isa meele tuletada ega lasta emal mõtten istuda, vaid pyyda teda igaviisi lõbustada.

Nende tutvuskond oli väike, sest elasid eraldetuna inimestest, kuid Cedric ei tunnud yksindust. Alles suuremaks saaden mõistis ta, miks neil nii harva kylalisi käis.

Kapten Cedric Erroll'ile mehele minnen oli ta ema orb ja yksiklane maailman; teenis seltsilisena vana pahura lady

juuren, kellele kapten Errol võõrsiks käis. Kord nägi kapten noort tytarlast pisaraten mööda treppi jooksvat ja tal oli tema kurvast põlvest väga kahju. Võiten hulga suuri takistusi otsustas Errol kauni vaikse tytarlapse kosida. Need pulmad ei meeldind tema perekonnale, eestkätt isale Krahv Dorincourt'ile, kes eladen Inglismaal oli ylikas ja lugupeetav herra, järsu iseloomuga ning suur Ameerika ja ameeriklaste vihkai. Tal oli veel kaks kapten Cedric'ist vanemat poega. Inglise säaduste järel pärib pääle isa surma vanem poeg ta tiitli ja varanduse; kui aga vanem poeg sureb lastetumana, siis läheb kogu pärandus teisele pojale, nii et kapten Cedric'il polnud mingit lootust rikkaks pärijaks saada.

Imeliku looduse mängu läbi oli aga nooremal pojale omadusi, mis puudusid ta vanemil vendel: ta oli pika kasvuga, tugev, ilus, vahva ja tark. Ta armas naeratus ja lahkus võitis kõikide sydamed. Vanemad vennad olid aga ebameeldiva välimuse ja kasina mõistusega. Kui nad Eton'in koolin käisid, siis ei armastand neid seltsimehed; ylikoolin ei õppind nad teadust, vaid logelesid ja pillasid. Vana krahv Dorinsourt oli väga pahane nende ylalpidamise pärast: vanem poeg otse teotas perekonna nime ja polnud lootuski temast korralikku ausat inimest saada. Vanal krahvil oli valus, et noorem poeg oli seisuse vääriliselt kaunis ning hää ja et saatus just temale kõige väiksema osa määras. Vanaherra tihti pahan das, miks just nooremalle pojale oli loodus nii palju häid omadusi annud ja mitte ta

suure varanduse pärijalle. Ometi armastas ta oma toredat poissi kogu hingega. Yhel tusasel silmapilgul saatis ta Cedric'i Ameerika reisile, et teda ajutiseltki mitte näha ega tunda tema yleolemist vanemist vendist, kes just sel korral isa oma halva ylalpidamisega väga olid vihastand.

Poole aasta kuluden tuli aga vana-herral nii suur igatsus oma noorema poja järele, et teda kirjalikult käskis jalamaid koju tagasi sõita. Ta kiri ei jõudnud veel Ameerikagi, kui kapten Cedric'ilt isale teade tuli, et ta kaunist Ameerika tytarlast kavatseb kosida. Vana krahvi valdas kirjeldamatu viha: ta sattus niisugusse marru, et kammerteender kartis talle sydame rabandust. Krahv mässas kogu tunni oman toan kui metsloom, siis istus laua taha ja kirjutas pojale, et ta temale igavesti keelab kojutulemise ja kirjutamisegi vendadelle; et ta tehku mis hääks arvab ja surgu kus tahab; et perekond teda enam ei tunne ja ärgu ta temalt iialgi mingisugust abi lootku.

See kiri kurvastas kaptenit. Ta armastas oma kodumaad ja uhket lossi, kus syndis. Ta armastas ka väga oma vana isa hoolimata tema valjusest ja kahetses, et vanemad vennad isa kurvastasid ega täitnud ta lootusi, kuid yhtlasi teadis, et tal nyud mingit andeksandmist ei ole oodata. Algusen ei mõistnud ta seisukohta võtta; ta ei olnud kasvatet rasketelle eluvõitlustele, kuid julgust ja jõudu oli tal kyllalt. Ta myys oma koha sõjaväen, leidis teenistuse New-York'in ja võttis naise. Yleminек endisest elust uude oli järsk, kuid ta oli noor, õnnelik ja lootis tulevikku. Vaiksel kõrvalisel tänaval ostis väikse maja; sääl syndis ta põeg lihtsan, kuid kaunin kodun ja mitte silmapilkugi ei kahetsend kapten, et kosis ilusa Ameerika preilli, kes oli tasane, hää ning sydamest armastai naine.

Kuigi väike Cedric nii lihtsan majakesen syndis, oli ta õnnelikum laps ilman. Ta oli alati terve, ei karjund, aina

naeratas ja oli piltilus paksude tumedate käharas juustega, suurte sinakate silmiga ja pikkade ripsmetega; yheksakuisena hakkas ta juba kõndima omil tugevatel jalakestel. Kui teda väikesen vankrikesen tänaval sõiduteti, tundsid kõik tast lõbu; kogu selle tänava rahvas tundis ja armastas teda; isegi koloniaalkaupmees, keda kõik pidasid tusasemaks inimeseks maailman, rõõmustas väikest Cedric'it nähen ja kõneleski temaga. Iga päevaga läks poisikene ilusamaks ja kui ta juba oma hoidjaga tänaval jalutas, oli ta nii armas oman lyhikesen kleidikesen ja suuren valgen kybaran valkjäl käharpääl, et valdas ylelydise tähelepanu. Hoidja oli uhke ta pääle ja saabudes jalutuskäigult kõneles emale, kuis rikkad astund tõldadest, et imestella last ja kõneleda temaga ning kuis kõik olnud yllatet poisikese julgest ja armsast kohtlemisest. Poisikesel oli õrn usaldav syda, mis mõistis juba varakult teiste tundmusi. Oli see tema kaunist iseloomust või ta armsast kodust, kus ei kuulnud ta iialgi valju, toorest sõna?

Ta nägi, kui õrn ja sydamik oli isa ja ema vahekord, ja isale kõigen järele aimaten oli väike Cedric samuti ema vastu.

Kui Ceeric'ille selgus, et isa ei tule enam iial nende juure ja ema kurbust nägi, siis pyydis ta igaviisi ema lohutada; ta istus talle sylle, kaelustaden pani oma käharpää ta õlale või tõi omad kannid ja pildikesed ning mängis vaikselt ema jalge een. Midagi muud ei mõistnud ta välja mõtelda, kuid juba see oli noorele lesele suureks lahutuseks.

„Mary,“ kõneles proua oma vanale teenijalle, „ta tahaks mind trööstida: ta vaatab mulle otsa oma armsate imestavate silmiga, nagu oleks tal minust kahju; ta kallistab mind ja pyyab lõbustada, — olen kindel, ta mõistab mind.“

Sirguden leidis Cedric ikka enam viise ema lohutuseks, kel polnud teist seltsi vaja pääle oma poja. Viieaastasena hakkas ta lugemist õppima ja kui see selge

luges õhtuti kõval häälel omi lasteraamatuid ja vahel koguni ajalehti, ning Mary kuulis kõõgin, kuidas proua Errol poisikese naljakate märkuste üle lõbusasti naeris. Ka Mary yliarmastas Cedric'it ja uhkustas temaga; ta oli ainukene teenija majan, täitis lapsehoidja, toa- ja köögitrydruku kohuseid ning istus hilisõhtuti ylevel aidaten proual poja riidekesi õmmelda.

„Vaadake,“ kõneles ta oma tuttavatele, „kui ilus on ta oman mustan sammetisen riiden, mis õmmeldud ema vanast kleidist: nagu väike lord teine . . .“

Cedric ei teadnudki, mis tähendab lord. Tema parem sõber oli koloniaalkaupmees mr. Hobbs, kelle äri ei olnud kaugel Errol'ide majast, just sama tänava nurgal. Cedric armastas ja austas mr. Hobbs'i ning pidas teda ylikkaks ja tähtsaks meheks, — palju oli tal kõiksugu vara: apelsiine, ploome, viinamarju ja präänikuid; pääle selle oli tal oma hobune ja vanker. Cedric armastas ka piimamyijat ja pagarit, kuid rohkem siiski mr. Hobbs'i; igapäev käis ta tema juuren ja puhus pikki jutte.

Imestamisväärt, mida võis kyll mr. Hobbs poisikesega kõnelda. Ta jutustas talle Ameerika revolutsioonist, Ameerika vabadussõjast ja selle kangelastest, vaenlase alatusest ja ameeriklaste isamaa armastusest. Cedric kuulas teda niisuguse tähelepanuga, et silmad särasid, põsed õhetasid ja käharad sassusid. Mr. Hobbs andis lapsele esimese ettekujutuse poliitikast; ta luges talle ajalehist ja kõneles, mis synnib Washingtonis, kas täidab Yhisriikide president omi kohuseid või mitte. Cedric oli kaheksaastane, kui mr. Hobbs teda enesega kaasa võttis, et mingisuguste valimiste rongikäiku tõrvikute leegitsiden näidata. Hiljem kõneldi suurest paksust mehest, keda nähti laterna-posti juuren seisvat, õlal ilus käharpäine poisikene, kes kybarat lehvitaden rongikäiku tervitas.

Varsti nende valimiste järel juhtus Cedric'i elun imeline pööre. Veider, et see just samal päeval juhtus, kui mr. Hobbs nii palju talle Inglismaast ja selle valitsusest kõneles ning eriti vihaselt Inglise aristokraatiat, krahve ja lorde siunas. Oli palav hommik; lõpetaden sõjamängu oma seltsimeestega läks Cedric kauplusse puhkama. Mr. Hobbs oli ylivihane vaa-delden Inglise kuningakoja tseremooniat kujutavat pilti.

„Vaata, millega nad aega raiskavad,“ ytles ta pahaselt, „aga kyll varsti sellele lõpp tuleb; kyll kord ameeriklased kõiki-dest neist lordidest ja markiisidest jagu saavad.“

„Aga kas te palju krahve ja markiise tunnete?“ kysis Cedric, kes nagu harilikult kõrgelle toolile ronis, kybara kukla lykkas ning käed tasku pistis.

„Ei,“ vastas mr. Hobbs karmilt, „kyll aga tahaksin ma yht neist kinni pyyda! Tahaksin näha, kas ta julgeks minu präänikukastide man istuda! . . .“

„Nad ehk ei tabakski enam markiisid olla, kui neile midagi paremat antaks,“ tähendas Cedric, kel tekkis kaastundmus selle õnnetuma seisuse vastu.

„Mis veel! . . .“ vastas Hobbs, „nad uhkustavad oma tiitlitega ja on viimseni vastikud!“

Selle jutu kesten tuli äkki Mary kauplusse. Cedric arvas ta suhkrut ostma tulevat, kuid ei, — Mary oli kahvatu ja ärritet.

„Lähme koju, mu kallis,“ ytles ta, „ema kutsub.“

Cedric hyppas toolilt.

„Tahab ta minuga jalutama minna, Mary?“ kysis ta, „jumalaga, mr. Hobbs, ma tulen pea jälle.“

Poisikene oli yllatet, miks Mary teda tummal imestusel vaatles ja aina pääd vangutas.

„Mis on juhtund, Mary?“ kysis ta. „Teie nägu õhetab. On palav?“

„Pole,“ vastas Mary, „kuid suur ime juhtus . . .“

„Ega ometi emakesel pää kuumusest valutama hakkand?“ kysis Cedric hoolitsevalt.

„Ei, ei, seda mitte . . .“

Koju jõuden nägi Cedric ukse een tälla seisvat ja kuulis võõrastetoan kedagi emaga kõnelevat. Mary viis poisikese yles, pani talle uemad riided selga, laia punase vöö pääle ja silus juuksed.

„Jumalukene! Nyd on alles lugu!“ pomises ta, „Kõik lordid ja aristokraadid! Oh! Seda halvem — millega see kyll lõpeb!“

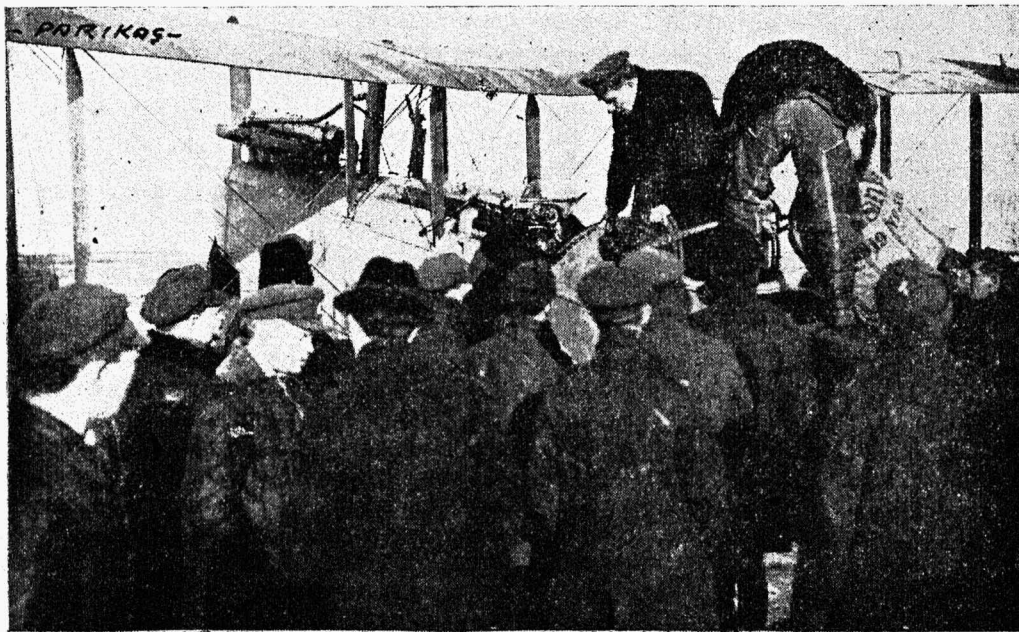
Kõik see näitus Cedric'ille veidrana ja oli kindel, et kyll ema talle kõik selõttab ega päirind Marylt enam midagi.

Kui kõik korran, läks ta alla võõraste-tuppa. Pikk, kõhn vanaherra istus tugitoolin; noor lesk seisis vähe eemal kahvatumana, silmis pisarad.

„Ah, Ceddie!“ hyydis ema ja jooksis poisikesele vastu, syleles teda ja suudles ärritetult.

Vanaherra tõusis tugitoolilt ja vaatles Cedric'it teravalt oma läbitungivate silmiga: nähtavasti oli tal hää meel.

„Tähendab“ ytles ta pikka, „see ongi väike lord Fauntleroy?“



Esimene Eesti õhuposti saatmine Tallinnast Helsingi 7. veebruaril 1920

15. juuli

Õnnelik tundmus valdab rinda, kui sulikud olla oma kodumaale ja tervelle inimkonnale. Ka meie Eesti skoudid on truud

oma isamaale ja truud kogu yhiskonnale. Meie skoutidel on sõprussidemeid terve ilma skoutidega, meie skoudid on arusaand rahvaste sõpruse tähtsusest ja nende sõprus on ka tulevikun suureks abiks yldrahvaste liidule.

15. juuli on päev, mil meie skoudid sõitsid välja Tallinnast rahvusvahelisele skoutide „Jamboréele“. Sel päeval oli meil rõõm, et nyüd on kord jõudnud aeg, mil võime luua jäädavaid sõprussidemeid kõige ilma skoutidega. See päev, mil sõitsid välja järgmised skoudid, eenotsan Eesti skoutide maleva sekretääri hra Balduin Raudmann'iga: Andresen, Aunapuu, Blasfeld, Ekstein, Lagendohf, Niiler, Pakats, Poom, Tols ja Treimph, on meie skoutide ajaloon üks tähtsamaist päivist. Sel päeval ei olnud meil ainult õnnelik tunne sellen, et need ylalmainit kymme skouti läksid sõprussidemeid looma terve ilmaga, vaid meil oli veel suurem soov ja tunne, et need kymme kaljuvalla vaprat poega läksid meie skoutingille, mis sel alal ainult päälinna oli ja veel lapse kingin pysis, uut

alust looma, et nemad kord tagasi tullen ilusa kodumaa pinnale meie suud ja silmad täidavad värskesõnumega, sõnumega mida meie mõtte mõlgutused ei suudaks kinni pyyda. Selpäeval oli ka neil kymnel skoudil teadmine, et nemad astuvad tõsise sammu ja et nad olid need usaldetavad tervest malevast, kes pidid looma meie malevan uue korra, säädma skoutingi jalule niisugusena, nagu seda tegi skoutide isa sir Robert Baden-Povell. Neid valdas ka tunne, et nemad on need, kes kõrgel hoiavad kogu ilma een meie väikse ja armsa kodumaa sini-mustvalge lipu. Skoudid, kes te nyüd õigel alusel ja suurel arvul yles olete säätud ja kes te kirjavahetusen seisate võõraste skoutidega, teadke, et seda teile kõik on teind meie kymneliikmeline esitus rahvusvahelisel „Jamboréel“. Austagem seda päeva, mil meie julged esitaid astusid teele meie maleva hää käekäigu eest.

15. juuli jääb meie malevalle jäädavaks mälestuspäevaks.

Arnold Kuuskmann

Skoudid tundke oma isamaad

Oleks andeks andmata, kui skoudid ei teaks meie ilusamaid kohti Eestin, kui nad ei tuneks oma kodumaa taimi ja eriti veel arstirohte, mida meil kyllalt ja kyllalt leidub. Õppige tundma meie vanu ajaloolisi paiku, losse varemteid, salajögesid jne. Öeldakse ehk: „Kuidas õpime seda tundma, meil pole nii palju ainelist jõudu, et suudaksime ringi rännata.“ Ei ole tarviski ryhmal ringi reisida. Skoudid ei ela ju mitte ainult linnan vaid maalgi. Iga skout teeb oma ymbrusest kirjeldusi looduse iseäraldusist, illustreerib neid võimaldasa joonistustega, plaanidega ehk koguni päevapiltlikkude ylesvõtetega, ja annab kõik selle ryhmale edesi. Nii tehku kõik, kes suvel maal asuvad. Seeläbi oleks võimalus

tudvuneda mitmelgi võõraste kohtade ymbrusega ilma, et nad ise oleks sääl käind, või sellest kohast varemalt kuulnudki. Skoudid korjake arstirohte oma kodumaa pinnalt. Seletusi omage selle yle vilunumate käest ehk vastavaist käsiraamatuist. Tehke ylesvõtteid ja pange need kõik oma ryhma albumi, andke ka iga ylesvõtetud koha yle kirjeldus. Korjake muistseid asju, aidake muuseumile kaasa töötada.

Õppige meie rahva keelemurdeid tundma, sest pea igan maakonna kõneldakse eri murret. Pöörake ka tähelpanu sellele, kuidas kusagil maakonna riiden käiakse jne. Kõik see on kodumaa tundmine. Seda kõike peaksid skoudidki teadma. Tuntke lõbu oma kodumaa taimestikust,

loomadest, vanust ajaloolistest kohtadest ja muist asjust, mis meil leiduvad ja austage neid. Teadke, et meie ilusa Eesti pojad oleme ja et meie ta ilu peame esile tooma. Väga soovitav oleks näha, kui meie ryhmadel sygisel oleks suured kollektioonid päevapilte yhen nende kirjeldustega, kivikogusid, putukaid, taimeid jne. Loodame ka, et „Ole valmis“ ei keeldu teile omi veerge avaldamast pilte ja kirjeldusi. Väga tarviline oleks, kui kõik skouidid meie vanu losse ja kantse ligemalt tundma õpiksid, mis meie minevikuga lahutamatult seotud ja kogutud materjaali avaldaksid. Skoudiline ajakirjandus tuleks vist lahkesti sellele vastu. Seepärast skouidid, õppige tundma oma isamaa iludust ja lautage seda teistelegi.

A. Kuuskmann



Aseadmiral Pitka

Meie vabadussõjas kuulsaks saand soomusrongide asutai ja sõjalaevastiku korraldai. Hra J. Pitka on praegu üks „noorseppade“ organisatsiooni korraldajadest ja toetaidest.

Eesti skoutide maleva kylankäik Soome

Reede õhtuks, s. o. 8 juuliks, olid kõik skouidid ja girl-guidid Tallinnan koon, et sõita järgmisel hommikul yle lahe soomlastele kylla. Tartust oli sõitjaid 200 sk., 29 guidi ja maleva orkester 30 mängijaga, kuna teistest linnadest ja alevitest skoute märksa vähem oli, mõnest paigast koguni ainumastki.

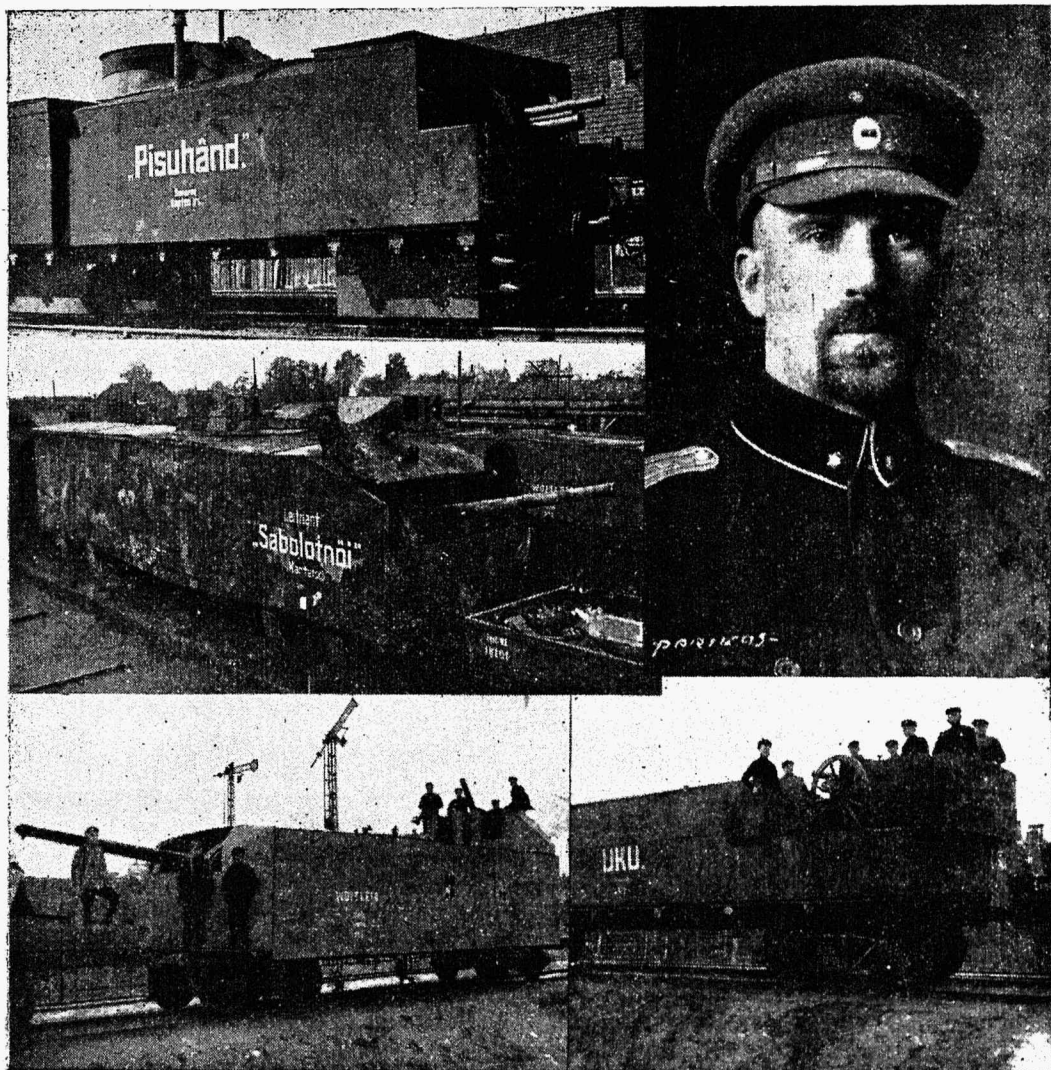
Tartust sõitis veel kaasa maleva vanema hra. K. Treffneri kohustetäitja hra K. Tasak ja mõned ryhma vanemad. Tartu skoute ja guide oli Tallinnan vastuvõtman kohalised skouidid, guidid ja roverskouidid. Tervituse Tallinna skoutide poolt ytiles Eesti skoutide vahem kapt. Tõnson, millele Tartu poolt hra Reinvald vastas. Selle pääle mindi rongin Reaalkooli õuele, kus näpunäiteid ja juhatusi Soome mineku yle anti. Reaalkooli juurest mindi öökorterisse Veerenni algkooli.

Teisel hommikul algas sõit kell 7 sada-

mast. Kaasasõitjaid skoute ja guide oli 1400 ymber, kuna eraisikuid 700. Ilm oli ilus ja vaikne, mille pärast ka „igatsetav merehaigus“ tulemata jäi. Sõit merel oli ilusa ilma tõttu ilus, huvitusega vaadati lähedal olevaid saari ja sinavat merd — kuidas tõusevad päikese kiired vallatumalt laintega mängiden, vahel kaduden sygavusse, vahel tõusten jälle lainte turjale . . .

Varsti hakkas Soome rand eemalt juba paistma. Umbes versta maa kaugusel rannast hakkasid orkestrid mängima „Porilaste marssi“, kuna skouidid „hurra“ kogu aja kunni sadamani karjusid. Sadamasse oli vastuvõtma tulnud Soome „partiolaiste“ üks ryhm, sest kõik Helsingi „partiolaisted“ olid Viiburi linna lähedal maal laagrin. See laagrinviibimine on neil iga aasta juulikuu esimestel päevadel.

Tervituskõnelõppeden, mida pidas soom-



Eesti soomusrongid ja soomusrongide diviisi ylem polk. Parts

Iane Aino Suppanen, lasti Eesti skoute elada kolmekordse „eläköön“ hyydega. Selle pääle vastas Eesti sk. vanem kapt. Tõnson lyhikese tervituskõnega ja lasti Soome „partiolaisi“ „elada“, siis juhateti skoudid öökorterisse.

Kella 1/2 5 ajal läksid Eesti skoudid rongin orkestrite saatel Eesti Vabadussõjan langend Soome sõjameeste hauale. Tartu skoudid osavõtta sellest ilusast käigust ei saand pääle mõne yksiku, sest ei tea mis mõttel öeldi Tartu sk.

päaliku poolt, kui öökorteri mindi, et kõik sk. vabad põn ja linna hulkuma võivad minna.

Haua l kõneles kapt. Tõnson, kes tuletas meele, kui suureks abiks olid Soome vabatahtlikud sõjamehed Eesti iseseisvuse kätte võitmisel. Haua l pandi pärg päälkirjaga: „Eesti poolt kadunutele mälestuseks. Eesti Skoutide Maleva.“ Haua l lahkudi jälle sirgeten ridaden öökorterisse.

Järgmisel päeval, s. o. pyhapäeval 10. juulil kell 1/2 12 päeval, oli Eesti skoutide paraad Soome „partiolaiste“ osavõttel. Lyhikese tervituskõne pidas kapt. Tõnson: „Tänane päev on Eesti skoutidelle suureks tähtsaks päevaks, mida me kaua oleme oodand. Maa, kuhu astusime — on meile pyha. Me oleme rõõmsad, et saime teid, Soome veljed, tervitama tulla.“ Lasti soomlasi kolm korda „elada“. Soome „partiolaiste“ poolt vastas N. M. K. Y. juhatai pastor Mustala, kes ytles sydamliku „tere tulemast“ Eesti skoutidelle. Lasti Eesti skoute kolmekordse „elakõõn“ hyydega elada. Pääle paraadi marsiti läbi linna Helsingi suurde rahvaaeda, kus algas pidu Eesti skoutide poolt. Rahvast oli tuhandeid kokku vooland. Esimesena esines Tallinna lastekoor hra K. Leinuse juhatusel, mida tartlased „Noorte pyhal“ kuulsid. Laulud võeti myrisevate kiiduavaldustega vastu ja peaaegu kõik laulud tulid korrata. Järgnes Tartu skoutide vabarijutused hra Lepa juhatusel. Kaks kombinatsiooni, mis kyll õige lihtsad olid, kuid hästi kätte õpetet, õnnestasid. Kolmandaks järgnes tallinlaste poolt balleti tantsud, mis pigemini oleks välja võind jääda, sest et need Soome kaine rahva maitsega sugugi kokkukõlan polnud ja teiseks, ei jättnud

see mingisugust muljet päeva ajal — ennemiini kyll ehk õhtul tuledega teaatrin. (See on paljude soomlaste jutu järele). Pääle peo veedeti õhtuni linna vaatlemisen. Käidi saarel loomaaian, kihuteti linnan tramvaidega ja autodega, ja käidi muuseumiden ning teaatriten.

Järgmine päev oli esmapäev, seega ärasõidu päev. Sel päeval oli elav liikumine kauplusten. Osteti Soome asju mälestuseks, nagu pusse, skoutvilesid, rihmu jne. Õhtul kell 7 oli ärasõit Soomest. Juba paar tundi enne ärasõitu oli rahvast hulkana sadamasse kogund. Kella 7 ajal oli kogu sadam puupysti rahvast täis, oldi katustel, sadaman seisjatel laevadel jne. Pääle vastastikuste tervituskõnede ja elada laskmiste, laulis Tallinna lastekoor veel laeval mitu ilusat laulu, mida juhatas yks mudilastest. See näis soomlastele otsatu meeldivat, sest myrisev kättelepin kõlas iga laulu pääle.

Yhiselt lauldi veel mitu laulu ja laev hakkas liikuma. Kunni verst maad sadamast kaugel karjusid ikka veel vastastikku elagu ja hurra. Tallinna jõuti õõsel kell 1/4 1. Yks päev peateti Tallinnas ja käidi vaatamas tähtsamaid kohti linnan, kuna kolmapäeva hommikul laiali sõideti. Tartu skoudid jõudsid kolmapäeva õhtuks Tartu. See oli esimene nii kauge kylan kõik skoutidelle. Mitmed noored polnud palju Tartu ymbrusest kaugemalle saandki — kuid nyud oli neil juhuse koguni meivennas-rahvalle soomlastele kylla minna. Sõit jättis noortesse ilusad unustamatud mälestused. See on kõige kindlam Soomesilla ehitamine, sest noortel on tulevik.

Eduard Looga

Tallinna roverid Helsingin

Spordiselts „Kalevi“ lõbusõidust Helsingi võttis ka „Kalevi“ rover-skoutide

(Tall. sk. maleva II. rover-skoutide) ryhmpaagaegu täien koonseisun osa. Ryhm võeti

„Kalevi“ ryhmaks vastu 25. mail s. a. ja tarvitab viimase spordivälja ning abinõusid harjutuste jaoks paar korda nädalan. Omalt poolt on ryhm täien koonseisun võistluste jm. ajal korrapidaina väljan, mis vabastab seltsi juhatusliikmed sest kaunis tyytavast ametist.

Merisõit aurik „Ristnaga“, mis algas Jaanipäeva hommikul kell 6, läks kõigiti õnnelikult. Umbes viietunnilise sõidu järele jõudsimel Helsingi, kus „Kalevi“ liikmed ja võõrad yhte rahvakoolimajja öömajale juhataeti, kuna skoudid, orkester ja jalgpalli-komando yliõpilaste võimlemis-kluppi mahuteti. Viimane oma suuruse ja sissesäade, eriti aparaatide kylluse poolest on kaugel een Tallinna Y. M. C. A. ja teistest turnisaalest. Sääl asetusid orkester ja jalgpalli komando võimlemis mattidelle, kuna skoudid kaua ei valind ja suuremalt osalt otse pörandalle ning pinkidelle heitsid.

Hommiku-poolikul käidi linna vaatamas: sõideti tramvaiga kord või kaks läbi linna, milline löbu kõigest 55 Soome penni (umb. Emk. 3.50) maksab. Seks ajaks loodi juba kontakt Eestis käind „Vapaa ryhmi“ esi-taidega, „töötartodega“, kes selle tõttu, et neist suurem osa maal ja laagriten on, linna näitama tulla ei saand. Varakult kohale tuli „töötartar“ neiu Eirene L y y s k i, kes niipalju kui võis, sel ja järgmisil päivil meiega koon viibiden juhtis ning seletas (ta tundis pisut eestikeelt). Suur „kiitos“ talle selle eest lahe-taha!

Järgmisel päeval, laupäeval, olid hindade uurimised ja ostmised. Et välja ei tuldud äriliste sihtidega, siis suuri sisse-ostmisi ei tehtud, muretseti ainult „oma tarvis“ yht-teist. Hinnad on toiduainetel, pea samad mis Eestiski, kõik muu pool ja yle selle odavam. Suur osa kauplusi oli sel päeval sulet. Sydapäeval käidi muuseumin jm. tähelpanuväärilisin kohtin.

Pyhapäeval vaadeldi Helsingi elu pyhapäevasest kyljest. Peab ytlema. nii elavta ei näi, kui Tallinn, vist Helsingi laiade

tänavate tõttu. Päätänaval-puiestikul, Esplanaadil, mängis orkester.

Kell 12 paiku tuli saadik „töötartar“ pääkorterist ja kutsus terve ryhma sinna väikselle banketile. Viimane kujunes ylisõbralikuks koonviibimiseks „töötartar“ ja „Vaba ryhma“ päälikutega, kun loodi uusi ning kinniteti vanu sidemeid vennasrahva skoutide-organisatsioonega. „Tytred“ võõrustasid meid lahetena perenaistena kohvi ja maitseva saiaga. Öeldi niihästi meilt kui neilt sooje tervitussõnu ja edu loodud sidemetele ja yhistööle. Vaheldudes kohvi-joomisega, kandsid soomlased paar ilusat laulu ette. „Tytar“ Meira laulis imekauni Soome jahilaulu, mis hää ettekande tõttu kenam laul sel banketil oli. Meie vastulaulu „Vändra metsan“ pörutavamale osale, „donner-vetter-uh-ah-aa!“ laulsid soomlasedki kaasa. Esimesele laulule nende poolt järgnes veel laule, millele vastasime oma „Viis versta veerand tunniga“, „Näd elagu“, rahvahymni ja isamaa lauludega. Vahelduden lauludega kestis oleng k. 4-ni. Löpuks sõlmiti skout Borisovi ettepanekul skoudi-ring ning lauldi tuhatykskordne „Ta elagu“ sir Baden-Powell'i auks.

Äramineku eel tõsteti kõik lahed võõrustaid kordamööda hurraa-hyyetel kymme korda lae alla. Meie nõrgast vastuseismisest hoolimata anti kaasa kaks suurt pakki, mida kästi avada alles ulgumerel. Kingitust kestva hurra- ja elaguhyyedega tervitades lahusime, et öömajan veel kõik korraldada ja kell 6 laeval olla. „Tytred“ ja skoudid olid sadaman saatmas, kun kõikidel veel viimast korda kätt suruti ja „kaunis kiitos“ kõigi lahkuste eest öeldi.

Veel lahtisen lahen lehvitasime rätikuid ja mytse ning signaliseerisime „nägemiseni“.

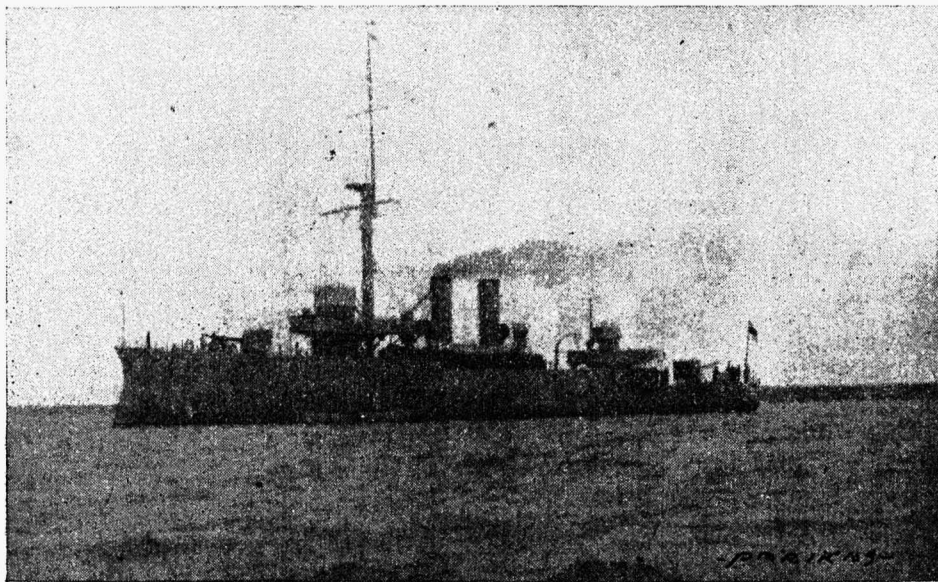
Öeldakse, kylm olla pöhimaalase ise-loom, kuid meie võime öelda: „Soomen tunneme, mis on soojus läbikäimisen!“

Tagasisõit läks ka õnnelikult, olgugi et oli tuul ja laev õõtsus.

Tallinna sadaman maalelaskmisel oli roveritel suur töö, hoida rahvast piletid kontrolleri- ja politseinikest eemal ja ykshaaval inimesi läbi lasta. Maaleminek kestis ligi tund.

Viimastena lahkusime laevalt, sammusime trummi-põrinal Pritsimajani, ning laskusime säält kell 2.30 öösel igayks oma koju, kaasa viien hääd muljet õnnestund- lõbusõidust.

II. Rover



Suurtykilaev „Lembit“

Kroonika

Tallinna rover-skoutide II rühm

on asutat. Ryhma vanem — võimlemisõpetaj Sõja- koolin, poegl. Kauband.-koolin ja Y. M. C. A. tur- nikursustel, hra Teodor Sulg, päälük — Kauband.- kooli õppur Leo Petrov, vanem skout — sama kooli õppur Artur Grossvald.

Tall. sk. maleva päälükute kogu oma istungil 11. märtsil s. a. otsustas päälükute poolt sisseantud rap- orti pääle rühma registreerida.

Et mingi asi edeneda võiks, on tarvis juhte ja instrktore. Meie skoutide maleva on suur ja kasvab kiiresti; suur on selle tõttu vajadus tublide juh- tide ning päälükute järele. Niisuguste ettevalmine on rover-ryhmade ylesanne, 16—20 aastastest noor-

meestest skoutmasterid arendada. Senni, kui selle- vanuseid mitmeaastaseid skoute meil rühman ei leidu, võetakse rover-ryhman algaidega läbi syvendet eksaa- mekursus, mille jooksul neid võimalikult laial alusel skoutingiga tutvustetakse ja neist ideelisi, mõttelaadi ning eluviise poolt skoute tahetakse kasvatada.

Ajajooksul langeb suur osa algusen võetud isiku- test välja, sest mitmeil pole neis aastaten enam vas- tuvõtlikke iseloome, kes omaks põhjani uued elu- viisid ja vabatahtlikult loobuksid sissejuurdund har- jumusist. See pole aga tähtis, sest siin on koht, kun maksab „mitte arv vaid omadused“.

Siiski on sarnaseid oleman, ja julgeme loota, et asjata pole rover-ryhm registreerit.

II. Rover

Tall. sk. m. XIII. ryhma abipäälükuks

ja päälüku kohustetäitjaks suvekuudel (sest ryhm jääb suveks täiesti tegevusele) on valitud, praeguse päälüku sk. Kokk'l raporti järele Tall. sk. m. päälükulle, Tall. rover-skoutide II ryhma rover-sk. Arnold Treufeldt. 2. Rover

Tall. sk. m. IV. ryhma päälükuks

valiti ryhma poolt äraastund päälüku August Maa-lingi asemelle Tall. rover-skoutide II ryhma rover-sk. Trougott Viikmann. 2. Rover

Tartu skoutide soomesõidul jäi üks

neist Rakke jaaman rongist maha. Ollen hää jooksa hakkas ta rongi taga ajama ja sai selle järgmisen, Kiltsi, jaaman kätte ning, jatkas seltslastega yhist edesisõitu. Jaamade vahe on yle kymne kilomeetri.

Soome partiolaste tervitus

Riigivanem sai hra Volrat'ilt järgmise telegram-

mi: Soome partioliidu Eesti kylaliste aupaklikuimad tervitused kodumaalt ja tänu kõige osaks saand hää eest, vennasrahval võõrsiks olemise ajal.

Soome yliõpilase tervitus meie skou- tidelle

Neil päivil olin jutuaJamisel Soome yliõpilase Vainola'ga, kes vaimustet on meie Eesti noortest „Viron poegadest“. Kõneaineks oli meil skoutingki, kun Vainola väga kahetses, et ta ei saand meie skoutidega juttu ajada hilise aja tõttu, mil ta pidi ära sõitma, kun juuren tegi minule kohuseks tervitada Eesti skoute. Ta tervitussõnad olid umbes järgmised: Rõõm on mul kuulda vennasrahva paremaist poegist, kes alles" hiljuti väljapääsid raskest orjaõöst, kuid nyid juba julgetena tõstavad omi päid. Rõõm on kuulda Eesti skoutidest, kes on ylessäädnud nii suured sihid. Olgu tervitetav kogu Eesti skoutide pere.

Edesi annud A. Kuuskmann

Seda ja teist

Seitse tervise kuldkäsku

1. Ära joo alkohoolseid jooke.
2. Millalgi ära suitseta.
3. Tarvita võimalikult palju värsket ja puhast õhku.
4. Maga, kuid mitte liiga palju.
5. Söö lihtsat, kuid tervet toitu.
6. Arenda end spordin, kuid ettevaatlikult.
7. Ole alati rõõmus.

Kymme käsku aiavilja söömisel

(Helveetsia aiaviljakasvataide yhingu yleskutsest)

1. Pea meelen, et aiavili on terviselle kasulikum, kui igasugused maiusained.
2. Tarvita ainult valmind aiavilja.
3. Enne tarvitamise puhasta nad korralikult.
4. Koori neid ainult siis, kui see mõõdapääsematu.
5. Ära viska seemneid ega koori tänavalle.
6. Ära joo vett söömise ajal, ega kohe pääle selle.
7. Aiavilja tarvitusen pea piiri, sest ka kõige toitvamad ained suurel arvul mõjuvad halvasti.
8. Hoia ennast mädanend ja halvaks läind aiavilja tarvitamisest.
9. Söö aiavilja aeglaselt hästi peeneks pureden.
10. Millalgi ära võta aiavilja musta kätega.

Kirsi liim

Kirsipuu kyljest võetakse mahla tilgakased, mis kõvaks angund ja pruuneks tompeks tõmbund, kuivatatakse ja tõugatakse peeneks. Siis lisatakse vett pääle (1 sol. umbes 3 sol. vett). Paari

päeva seismise järele tuleb puhas vedelik purult ära valada, ja liim, kummi-araabikumi võistlei, ongi valmis.

Lakk väikeste puusju poleerimiseks

1 jagu potast segatakse 10 osa jõe- ehk vihma-veega. Saadud sulatis aetakse keema ja lisatakse 2 osa kollast vaha juure. Kui vaha suland, lisatakse veel sama palju palavat vett ja aetakse uuesti keema. Hoitagu kindla korgi all.

(Raskuse järele umbes 2 naela vett, 8 sol. potast ja 16 sol. vaha).

Vanad postmargid

Paljud on arvamisel, et vanad postmargid, mis kord kirjal olnud, enam kuhugille ei kõlba. Eksitus! Vanu postmarke tuleb koguda, ja kui neid mitte margi kogudesse ei mahuteta, siiski ei maksa neid hävitada. Väga hästi kõlbavad postmargid ilustamiseks skoutide käsitõid. On ju marke nii mitme värvilisi, järelikult võib neist joonistusi ja kaunistusi, värve harmoniseeriden, kokku sääda. Nii kõlbaks väga postpaberi karpide, kinda ja ninarätikute karpide jne. ilustamiseks. Seileks võetakse harilikult klaas plated, kleebitakse allapoole margid ja liimitakse kastiks kokku. Ka võib nimikaardi taldrikuid valmistada, klaas taldriku alla neid liimiden ja äärt paelaga kaunistaden.

Ka võib marke savi- ehk metalltaldrikuile iimida pääle poole neid valge lakiga yle lakeeriden. R'On

Uuem kirjandus skoutidelle

Skondi käsiraamat, kokku säändud **Arnold Tols ja Hans Johanson**, „Odamehe“ kirjastus Tartun 1921. 80 lehekylge joonistuste ja tabelitega. Hind 70 marka. See raamat on esimene sellesarnane skoutidelle Eestin. Raamat on kokkusaatud asjatundlikult ja hästi. Kõik on öeldud lyhidalt ja selgesti. Kui võrrelda seda sarnaste väikeste skoudi käsiraamatutega teisten keelten, siis võib julgesti yelda, et ta paljude rahvaste omad yle lööb. Tuleb tervitada sarnase töö ilmumist, sest ta on suureks abiks skoutide liikumise arenemisele Eestin.

Dr. Johan Wilms, spordi kui fyysilise töö asemiku puadused tervishoiun. „Noor Eesti“ kirjastus Tartun 1921. 24 lehekylge. Hind 20 marka. Broshyyr, mis tegelise sportimehe sulest ilmund, juhüb tähelpanu neile puudustele ja ka halbadele tagajärgedelle, mis spordi läbi võivad tulla. Tema soovitab spordi asemel fyysilisele tööle asuda, mis sama hästi kehalise tugevuse kasvatamisele mõjuvat, kuna töö produkt rahvamajanduslikult palju tulukam on. Raamatun ettetoodud väited spordi kahjulikkuse yle on kyllalt kaaluvad, et järele mõtelda, kas mitte parem ja tulukam pole spordi asemel fyysilise tööga kehalise tugevuse kasvatamiseks kaasa aidata. Ka meie, skoutide, sean on sport suuresti maad võtnud, iga päälük katsub oma skoutidelle selgeks teha sporti tarvilisvi ja pyyab öhutada skoute suuremalle sportimisele. Kas mitte tarvitusele võtta kehalist tööd spordi asemel, peaks iga päälük järelemõttema. Loodame, et Dr. Wilmsi raamatukene selle juuren igale skoudile ja päälükulle abiks on. See on raamat, mis el tohiks puududa yhegi skoudi raamatukogust, pääleegi on ta odav (kõigest 20 marka).

Kombeõpetus. „Odamehe“ kirjastus Tartun 1921. 84 lehekylge. Hind 50 marka. Sääduse „skout on viisakas“ täideviimisel suudab see raamat kyll hästi abiks olla igale skoudile ja guidile.

Uuemad „Odamehe“ raamatud

A. Kivikas: **Jyripäev.** Roman Eesti lähemast minevikust. H. 250.—

A. Alle: **Carmina barbata.** Luuletuskogu. Ado Vabbe kaas. H. 75.—

Ilo X. Kuukiri-album. V. Kangro-Pooli pildid. H. 60.—

H. Kruus: **Jaan Tõnnison** Eesti kodakondluse juhina. H. 90.—

F. Tuglas: **William Shakespeare.** Essee. Käekirja näitega. H. 60.— ja 75.—

F. Tuglas: **Eesti uuem ilukirjandus.** Krilitilline ylevaade käsitab 46 Eesti kirjanikku. H. 50.— ja 75.—

Alkohol ja surm

Prantsuse arstiteaduse akadeemia tegi Dr. Feme-tile ylesandeks uurida, missugune mõju on joovastavatel jookidel surevuse kohta. Päälle kaheaastast uurimist leidis Dr. Femet et kolmas osa kõigist suremistest, mis arstide poolt registreerit, on yleligse alkoholi tarvitamise tagajärjel. Kymnes osa suremisi Pariisi linnan oli alkoholi tarvitamise otsekohene tagajärg. Päälle selle konstateeris Dr. Femet, et surevuse protsent alkoholiga kaupleide sean yle kahe korra suurem on, kui muude kaupmeeste juuren. Need on arvud, mis igayhele alkoholi mõjust selget keelt räägivad. —s

Toimetusele saadet kirjandus

A. Kivikas: **Jyripäev.** Roman Eesti lähemast minevikust. 264 lhk. H. 250.— „Odamehe“ kirjastus 1921.

Ilo X. „Odamehe“ album-kuukiri. Toimetai F. Tuglas. Sisu: M. Under: Jalutusel, H Adamson: Kaheksa luuletust; A. Kivikas: Kolm vinjetti, M, de Cervantes: Katke „Don Quijotest“; F. Tuglas: Miguel de Cervantes Saavedra, L. Meidner: Joonistamisest; neli reproduktsiooni V. Kangro-Pooli töist.

Maipi Seppälä: **Karskustöö laste ja murd-ealiste keskel.** Soomekeelest H. Pett. Tartun 1921. Hind 40.—

A. Saal: **Miks peame olema karsked?** Eesti karskusseltside keskoilmkonna kirjastus Tartun. H. ?

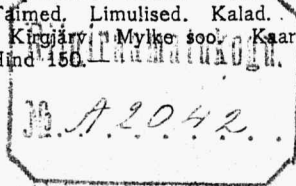
Kirjavastused

2. Rover. Tallinnan. Täname kaastöö eest. Loodame järjest lisa. Paneme lehe kaastöö arvel käima.

E. L—ga. Tartun. Loodame edespidigi Teilt lahket kaastööd.

Ole valmis nr. 4. Eesti skoutide ajakiri. Toimetai C. Sarap. Sisu: Reinhard Treumundt †. Skoutismi võõriti mõistjatele. Skoutide vormist. Loengud sanitäaridelle. Järelsõna kojusõitjatele skoutidelle. Hispaania skoutidelt Eesti skoutidelle. Skoutide laagris. Määrused K, N. N. Y. poissskoutide laagris. Uudised Tallinna malevast. Pildid „Pyha Jyri“ paraadelt Tallinnast ja Võrust, maleva päälüku kapt. Tõnsoni näopilt jne. H. 20.—

A. Audova. **Pyhajärve plankton (Andmed Pyhajärve uurimisest II).** Sisu: Zooplanktoni nimekirj. Protozoa. Rotatoria. Insecta. Yleyldised andmed planktoni kohta. Kaidäärne fauna. Putukad. Taimed. Limulised. Kalad. Neitsijärv. Käärkjärv. Kõrgjärvi Mylke soo. Kaardid Pyhajärvest. Hind 150.



Hinnata kaasanneteks on „OLE VALMIS'e“ tellijaile
1 augustist 1921 — 31 dets. 1921

1) H. Bekker Pyhajärve ymbruse taimeyhingud I jagu,

2) Mitmevärviline Pyhajärve kaart

mis tarvilised ekskursioonidel.

„Ole valmis“

tellimishind augustist 1921 aatsa lõpuni

1) Yhen hinnata kaasannetega 100 Mrk.

2) Yhen hinnata kaasannete ja „Väikeselordiga“ mida iga nr.-iga
üks vihk kaasa läheb 190 Mk.

„Väike lord“ läheb eraldi vähemalt 125 mk.-ga myygile, kuna
„OLE VALMIS'e“ lugijad ta ajakirjaga koon ilmuvaga 90 mk. eest saavad.

Skoudid, toetage oma ainukest ajakirja kaastööde ja tel-
limistega. Iga uus tellija võimaldab väljaandjal seda enam
ajakirja sisu häduse eest hoolitseda.

„Ole valmis“ ei taha yhegi meie skoutide yksikute ryhmituse huvi-
den töötada, vaid pyyab anda kõike, mis kõigile meie noortele ilus ja hää.

„OLE VALMIS'e“ toimetus ja talitus on Tartun „Odamehe“ kirjastusen,
Promenaad 7-a.

Tellimised ja kaastöö saata adressil:

TARTU, Odamees „OLE VALMIS“

Toimetaj ja väljaandja